

TONY SCHULTZE

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΚΟΝΤΣΕΡΤΑ

Μπορούμε να παρομοιάσουμε τα Έργα των κλασικών συνθετών με τα αρχιτεκτονικά Έργα. Άμέσως από την πρώτη στιγμή νιώθουμε ότι έχουμε αντίκρυ μας ένα οικοδομημά βασιμμένο πάνω σε γερά θεμέλια κι ότι υπάρχει ένα σχέδιο κατασκευής. Το ίδιο γίνεται και με τα κοντσέρτα. Αν ένας σολίστας δεν έχει νιώσει βαθειά τη μεγαλοπρεπή και μνημειώδη γραμμή των έργων αυτών, θα ύποκόψει γρήγορα στον πειρασμό του έξωτερικού κι επίφανειακού έμφέ.

Ή τέχνη είναι μιá μορφή του ώραιου, που* πρέπει να ύφώνει τις ψυχές μας σε ψηλότερες σφαίρες. Το να μη σεβόμαστε την αρχιτεκτονική και πλαστική γραμμή των κλασικών έργων είναι σαν να καταστρέφουμε τον Παρθενώνα και με το οικοδομικό του ύλικό να φτιάχνουμε μιá οποιαδήποτε μοντέρνα οίκοδομη. Είναι σά να εξαφανίζουμε κάθε ρωμαλαιότητα από τα **Allegro** του Μπετόβεν, όπως κι όταν παίζουμε ένα **Adagio** του Μότσαρτ με πολλή επιτήδευση, είναι σά να βάζουμε κόκκινο φτιασίδι στα χείλη μιás εικόνας της Παναγίας.

Τά Έργα αυτά έχουν ένα βάθος σοβαρότητας και στοχασμού και μονάχα αντίκρύζοντάς τα και νιώθοντάς τα έτσι μπορούμε να τ' αποδώσουμε.

Άναλύστε όποιοδήποτε κοντσέρτο ενός κλασικού δασκάλου και θά βρείτε σ' αυτό την αρχιτεκτονική γραμμή που όφειλουμε να σεβόμαστε.

Δέν ύπάρχει όμορφια χωρίς μορφή.

Δέν ύπάρχει τέχνη χωρίς εδόνεια.

« ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ »